

Σκόνη και θρύψαλα ξανά στο Πολυτεχνείο

Του
Κώστα Κωνσταντίνου*

Σκόνη και θρύψαλα ξανά το Πολυτεχνείο. Έχει καταντήσει άσυλο ανιάτων. Με πρώτο και κύριο ένοικό του το ανίκανο και ανεπαρκές ελληνικό κράτος. Το οποίο επειδή δεν θέλει, δεν μπορεί. Το μόνο που ξέρει είναι πώς να προσπαθεί να τα έχει καλά με όλους. Αν δεν σπάσουν όμως αβγά, ομελέτα δεν γίνεται. Δεκαετίες τώρα περιμένει η κάθε κρώζουσα αντιπολίτευση να γίνει "σκιώδης" κυβέρ-

νηση για να αρχίσει να απλώνει το αποσμητικό τής μουγκάρας επάνω στις πλούσιες προεκλογικές της «δεσμεύσεις». Μέχρι που να ξαναγίνει αντιπολίτευση. Η Ελλάδα είναι σαφώς η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα στην πολιτική ανακύκλωση.

Άκαμπτες ιδεολογίες και επαρχιωτισμοί περιμένουν πότε θα έρθει νομοτελειακά η σειρά τους για να βουτήξουν το δάχτυλο στο βάζο με το μέλι. Στερεότυπες πεποιθήσεις, ιδεοληψίες και βεβαιότητες για το «δίκιο» του καθενός εγκλωβίζουν το κράτος δικαίου στα κάτεργα της θλίψης και του κατήφορου. Λέω συχνά ότι όσα περνάμε σήμερα είναι αποτέλεσμα της εκπαιδευτικής μας κατάπτωσης. Δεν μετρά κανείς τη γνώση. Η γνώση του ενός προσδιορίζεται από την άγνοια του άλλου. Έτσι κυνηγά κανείς το «μέλλον του» για να μπει στο Πανεπιστήμιο. Κατάντησε το ελληνικό σχολείο ένας χώρος όπου ο έφηβος αναγκάζεται να περάσει, κατά κάποιο τρόπο, τη «στρατιωτική θητεία». Η «γνώση» είναι βάσανο, η σκέψη πολυτέλεια. Και όλα αναζητούνται «κάπου αλλού». Μέχρι την «εκτόνωση».

Αποκαΐδια ξανά το Πολυτεχνείο. Με μια ζωή συνέχεια εντός «εισαγωγικών» και «εξετάσεων». Κάγκελα (" "). Η εξουσία ως κατάληψη. Εκεί δηλαδή που ο Έλληνας περιμένει να ψωνίσει «την καλή» από τα μαγαζιά του «συστήματος» που προσφέρουν έτοιμες λύσεις για όλα τα γούστα. Να δανειζεται και να μην πληρώνει. Να τα σπάει «πρώτο τραπέζι πίστα» περιμένοντας αναιδώς το χειροκρότημα του χωριάτη. Επειδή δεν «χρωστά» ο ίδιος αλλά αντίθετα οι άλλοι του χρωστάνε.

Και τότε; Πολίτες χρειαζόμαστε πάνω απ' όλα – για να αποκτήσουμε πολιτικούς. Τίμιους και ανιδιοτελείς που δεν λένε ψέματα αλλά διδάσκουν ήθος. Μόνο έτσι θα φύγουν τα εισαγωγικά – δεν τα βάζω τυχαία στο κείμενό μου – από την ελληνική κοινωνία. Διαφορετικά, θα συνεχίσουμε να καιγόμαστε με μολότοφ και να χτυπάμε τον «ιμπεριαλισμό» με επετειακές πορείες προς την αμερικανική πρεσβεία. Όχι όμως και προς την τουρκική για την εισβολή στην Κύπρο. Ούτε κατά διάνοιαν και προς το προεδρικό μέγαρο ή το Μαξίμου για το πραξικόπημα της χούντας στις 15 Ιουλίου 1974. Έχει και η φαντασία τα όριά της.

*** Ο Κώστας Ν. Κωνσταντίνου είναι φιλόλογος στο 3ο Γενικό Λύκειο Ηρακλείου**
<http://kostaskonstantinou.com/>